

Γκρίζα, κίτρινα, κοκκινωπά

Του θανάτου, της θυσίας, της ζωής
φύλλα φθινοπωρινά
εσείς το ξέρετε;
Το ολοπράσινο ξεφάντωμα
στο αθόρυβο μεθύσι σας
είναι το πάν
το Άλφα και το Ωμέγα
σ' εσάς, εμάς στους πάντες
σ' αυτόν τον κόσμο της αναπνοής
του άνθρακα και του οξυγόνου
κι ίσως ίσως
σ' άπειρους κόσμους άγνωστους
και πριν
και τώρα
και ες αεί
τον μυστηρίου κλειδοκράτορες
με περηφάνια ταπεινά
μες τη συρρίκνωση όμορφα
εσείς φύλλα-
φύλλα της καρδιάς;
Είστε το μέγιστο
το σπουνδαίο
το ωραίο
το πιο ωραίο πανηγύρι της ζωής

Γ.Α.Δ. 27/9/2010

I. ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

Όταν σημαδεύαμε για τις κερασιές

Στα τριάντα χρόνια από τη θυσία
του Κυριάκου Μάτση, στις 19/11/1958.

Τα Χριστούγεννα του 1954 γυρνούσαμε με τον Κυριάκο Μάτση από ένα μικρό κυνήγι στο χωριό του, το Παλαιχώρι. Ο πατέρας του μας περίμενε σε μια ποταμιά. Είχαμε συνεννοηθεί να σημαδέψουμε εκεί τα σημεία, όπου θα φύτευαν κερασιές.

Όταν αντίκρισε το γιο του να κατηφορίζει με το κυνηγετικό όπλο, νέο γεωπόνου που ήταν συνδιευθυντής με δύο ξαδέλφια του, στο τεράστιο αγρόκτημα του θείου του, του Π. Ιωάννου, στα Κούκλια της Αμμοχώστου, τρισευτυχισμένος θα ένωθε. Αυτό το καταλαβαίνουν καλύτερα οι πατεράδες, όσοι έχουν γιους που έπιασαν τόπο. Είναι ένα αυθόρμητο αίσθημα. Έτσι πολεμούμε τη μοίρα του θανάτου και την παγερή λησμονιά του χρόνου;

Μετά τέσσερα περίπου χρόνια ο Κυριάκος σκοτώθηκε και δοξάστηκε ύστερα από μεγάλη δράση στον απελευθερωτικό αγώνα 1955-59. Όμως, ο πατέρας του, κι ας τον είδε από τότε τόσες φορές, αρματωμένο αντάρτη, να του δίνει βιαστικά οδηγίες για τον αγώνα, όταν περνούσε από το χωριό, ή όταν κρυβότανε κάπου εκεί κοντά,